

ANITA SHREVE

Het verlangen

Leesfragment

ORLANDO
uitgevers

I

FORTUNE'S ROCKS

In de tijd die ze nodig heeft om van het badhuis aan de zeevering van Fortune's Rocks – waar ze haar schoenen heeft achtergelaten en discreet haar kousen heeft uitgedaan – naar de waterkant te lopen waar de zee voortdurend op het roze met zilveren zand kabbelt, leert ze wat begeerte is. Begeerte die de ademhaling vertraagt, die een geladen stilte veroorzaakt midden in het uitspreken van een zin, die de blik strak op blote voeten richt die naar het water lopen. Deze eerste korte bewustwording van begeerte – en het object te zijn van begeerte, een toestand waarop ze niet is voorbereid – komt haar voor als een soort langzame beslaglegging, als van lucht die om haar heen onder druk komt te staan, en veroorzaakt wat de eerste vage huivering in haar volwassen leven zal blijken te zijn.

Ze raakt de linnen rand van haar hoed aan, zoals ze een zomer geleden, zelfs een dag geleden, nog niet zou hebben gedaan. Misschien voelt ze ook aan de lange sjerp van tule aan de hoed. Om haar heen en achter haar bevinden zich mannen in badkostuum of in wit overhemd en vest. Als ze opkijkt, kan ze hun gezichten zien: bleek en winters, die de zeelucht lijken in te ademen alsof ze zout ruiken, de muffe apathie van de lange maanden binnenshuis van zich afschuddend. De mannen zijn van alle leeftijden, sommige vrij groot; er zijn ook een paar jongens, en hoewel ze met elkaar spreken, kijken ze naar haar.

Haar tred langs de ondiepe baai verandert. Haar voeten maken lichte, aanstootgevende afdrukken in het zand terwijl ze zich langzaam voortbeweegt. Haar jurk van perzikkleurige zijde lijkt van doorschijnend sepia wanneer ze in het water stapt. Het is warm, maar het water is ijskoud op haar huid, en dat contrast doet haar huiveren.

Ze neemt haar hoed af en waadt met kleine schoppende bewegingen door de golven. Ze ademt diepe teugen zeelucht in, waar haar hoofd helder van wordt. Mogelijk speculeren de mannen die haar observeren over de manier waarop de verrukking ineens bezit van haar neemt en haar met vreugdevolle verwachting lijkt te vervullen. Net als zichzelf, zijn ze verrast door haar aanvaarding van haar lot. Want in de tijd die ze ervoor nodig heeft gehad om van de zeevering naar de zee te lopen, misschien een afstand van hon-

derd meter, is ze van een meisje met een kinderlijke ingetogenheid en een bijna tomeloze dwang om de kamers aan te wegen en zich van het spinrag van haar winter te ontdoen, veranderd in een vrouw.

Het is de twintigste dag van juni in het laatste jaar van de eeuw, en ze is vijftien jaar oud.

Olympia's vader draagt een wit pak, en zijn rossige haar, dat valer van kleur wordt, waait van zijn voorhoofd omhoog. Hij roept naar haar vanaf de rotsen aan de noordkant van het strand. De rotsen waarop menig zeeman te pletter sloeg, verlenen om die reden het strand en het aangrenzende land de naam Fortune. Hij zet zijn handen rond zijn mond, maar de branding overstemt het geluid. Haar vader vormt een witte gestalte tussen de grijze. Hij is een zachtaardige en liefhebbende man, onberispelijk in zijn optreden naar haar, hoewel hij zelf gelooft zowel haar lichaam als haar ziel te bezitten, alsof het aan hem is, en niet aan haar om ze te grabbel te gooien of weg te schenken.

Eerder op de dag zijn Olympia en haar vader en moeder met de trein naar het noorden van Boston gereisd, naar een cottage die bij het betreden ervan wit zag van de lakens en eigenaardig genoeg vrij was van stof. Toen Olympia de lakens zag, wilde ze dat haar moeder niet aan Josiah, haar vaders mannelijke bediende, zou vragen ze van de meubels te halen, omdat ze als prachtige abstracte vormen afstaken tegen de zes paar tot het plafond reikende ramen van de lange voorkamer. Achter het glas en de dunne zoutlaag lag de Atlantische Oceaan met de stralende nevel erboven. In de verte lagen kleine eilandjes die boven de horizon leken te zweven.

De cottage is volgens bepaalde normen bescheiden, hoewel Olympia's vader een welgesteld man is. Maar het huis is uniek in haar proporties, en ze vindt het onbeschrijfelijk mooi. Het witte huis met donkerblauwe luiken telt twee verdiepingen en wordt omgeven door een aantal sierlijke veranda's. Het is gebouwd in de stijl van de grote hotels langs Fortune's Rocks en in Rye en Hampton, iets verder naar het zuiden. Dat wil zeggen, het dak loopt schuin af en daarin bevinden zich op regelmatige afstand van elkaar dakkapellen. Het is nooit een hotel geweest, maar was ooit een klooster, het tehuis van de orde van de Heilige Johannes de Doper van Bienfaisance, twintig zusters die de eed van armoede

aflegden en bruid van Jezus werden. Eigenaardig aan het bouwwerk zijn de vele celachtige slaapkamers, waarvan Olympia en haar vader er twee bezetten en er drie door haar moeder zijn ingenomen. Aan de benedenverdieping van het huis is een kapel verbonden, en hoewel deze ontheilgd is, kan Olympia's familie zich er nog steeds niet toe zetten dit houten bouwsel met hun eigen aardse bezittingen te vullen. Behalve een twaalftal rechte houten banken en een grote marmeren steen die ooit dienst deed als altaar blijft de kapel leeg.

Buiten het huis en onder de veranda's staan grote hortensia's. Een gazon strekt zich uit tot aan de zeevering, die weinig meer is dan een rotsachtige barricade tegen de oceaan en die in deze tijd van het jaar bedekt is met massa's duinroosjes. Het uitzicht vanaf de veranda bestaat dan ook uit smaragdgroene blaadjes met roze vlekken tegen een blauw dat zo helder is, dat het niet zozeer een kleur is als wel een waarneming van licht. Ten westen van het gazon liggen boomgaarden met Sheepnose en Black Gilliflower, en ten noorden ligt het strand dat zich over drie kilometer langs de kustlijn uitstrekt. Fortune's Rocks is niet alleen de naam van het hoefijzervormig stuk land dat dit strand omsluit, maar ook voor de nederzetting van zomerhuizen op de duinen en rotsen, waarvan dat van de Biddefords er slechts één is.

'Olympia, ik heb je geroepen,' zegt haar vader als ze met een natte zoom aan haar jurk op de rots klimt waarop hij staat. Ze verwacht dat hij boos op haar is. In haar ongeduld om de zee om haar voeten te voelen, is ze onopzettelijk in de badtijd van de mannen naar het strand gegaan, een activiteit die van een meisje misschien te accepteren is, maar van een jonge vrouw niet. Olympia legt zo goed ze kan uit dat het haar spijt; ze is de badtijden van de mannen simpelweg vergeten en kon hem niet horen roepen vanwege de wind. Maar als ze dichterbij haar vader komt en opkijkt naar zijn gezicht, en ziet dat hij snel zijn blik van haar afwendt – dit is niets voor hem – beseft ze dat hij getuige moet zijn geweest van haar blootsvoetse wandeling van de zeevering naar de waterkant. Zijn ogen tranen ietwat in de wind en even lijkt hij van zijn stuk gebracht, verward, door haar fysieke aanwezigheid.

'Josiah heeft een blad met broodjes bereid,' zegt haar vader, die zich weer naar haar toe wendt en zich vermant. 'Hij heeft het naar je moeders kamer gebracht, zodat jullie beiden iets kunnen eten

na de lange reis.’ Hij knippert met zijn oogleden en buigt zich over zijn horloge. ‘Mijn God, Olympia, wat een janboel,’ voegt hij eraan toe.

Hij bedoelt natuurlijk het huis.

‘Josiah schijnt de crisis aardig te overwinnen,’ probeert ze.

‘Alles had klaar moeten zijn voor onze komst. We hadden in-middels een kok moeten hebben.’

Haar vader heeft zijn overjas nog aan. Zijn schoenen zijn zwaar en zwart en bedekt met stof, en ze bedenkt dat hij het bijzonder warm moet hebben en zich ongemakkelijk moet voelen. Hij heeft zich die dag duidelijk met enige besluiteloosheid gekleed – Boston achter zich latend terwijl hij al aan de zee dacht.

In het felle zonlicht ziet Olympia haar vaders gezicht duidelijker dan ze de hele winter heeft kunnen zien. Het is een sterk gezicht dat karakter uitstraalt, een gezicht dat hij van zijn vader heeft geërfd en daarna door zijn eigen gedrag is gaan verdienen. Zijn meest opvallende kenmerk is het marineblauw van zijn ogen, een blauw dat zo helder is dat alleen al zijn ogen morele rechtschapenheid suggereren, ondanks de roestkleurige vlekjes in de irissen. Maar een waaier van rimpels en plooitjes in de huid van de oogleden verzachten de gesuggereerde rechtvaardigheid. Zijn haar is grijzend aan de slapen en wordt voorop dunner, maar het is nog fel van kleur en nog niet bleker geworden, zoals vaak het lot is van rossige mannen van middelbare leeftijd. Olympia weet niet zeker of ze ooit over haar vaders lengte heeft nagedacht. Ze kan niet precies zeggen hoe groot hij is – alleen dat hij groter is dan haar moeder en zij zelf, wat overeen schijnt te komen met de juiste orde van het universum. Zijn gezicht is smal, zoals dat van Olympia ooit zal worden, hoewel geen van beiden werkelijk mager is.

‘Als je hebt gegeten, kom dan naar mijn studeerkamer,’ zegt haar vader op de toon waarop hij gewend is haar aan te spreken, hoewel ze merkt dat er iets tussen hen is veranderd. De zon benadrukt de onvolkomenheden in zijn huid, en in dat meedogenloze licht ziet ze kleine glinsteringen van zilver en koper langs zijn kaaklijn oplichten. Hij tuurt in het schijnsel van de zon.

‘Er zijn een paar zaken die ik met je wil bespreken. Dingen die te maken hebben met je zomerstudie en dergelijke,’ voegt hij eraan toe.

Haar hart zinkt in haar schoenen als hij over de zomerstudie

begint, omdat ze behoefte heeft aan een onderbreking van haar individuele, doch intensieve onderwijs. Haar vader, die het vertrouwen in scholen heeft verloren, heeft haar onderricht zelf op zich genomen. Zodoende is zij zijn enige leerling en hij haar enige leraar. Hij blijft ervan overtuigd dat dit onderwijs voortschrijdt in een tempo dat op scholen en in seminaries niet wordt geëvenaard, en dat de veelzijdigheid ervan onovertroffen is in New England, sterker nog, in de Verenigde Staten. Misschien is dat waar, denkt Olympia, maar ze weet het niet: het is vier jaar geleden sinds ze voor het laatst samen met andere meisjes les heeft gehad.

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze.

Hij kijkt haar even aan en laat dan zijn blik over haar rechter-schouder naar zee dwalen. Hij draait zich om en begint terug naar het huis te lopen. Als ze naar zijn licht gebogen postuur kijkt, een fysieke trek die haar nooit eerder is opgevallen, voelt ze een plotselinge droefheid om haar vader, om datgene wat hij verliest, datgene wat de bescherming van haar jeugd vormt.

Ze zwerft door het huis en bewondert de sculpturen die worden gevormd door de witte lakens over de meubels. Een kapstok wordt een maagdelijke geest, een lange eettafel een operatietafel; een aantal op elkaar gestapelde stoelen, met wit omhuld, wordt een troon. Ze beklimt de trap in de hal naar haar moeders vertrekken.

Haar moeder rust onverstoorbaar op een pauwblauwe divan die niet bedekt is en uitzicht heeft op zee. Ze schijnt de man die op een ladder vlak voor haar raam staat niet op te merken. In één hand heeft hij een fles azijn en in de andere een verkreukelde krant. Josiah draagt een overall voor deze taak, hoewel hij ook een vest met daaronder een stijve boord draagt. Later, als de ramen zijn gelapt, zal hij de overall uitdoen, zijn kostuumjasje weer aantrekken, zijn manchetknopen aan de mouwen bevestigen en de studeerkamer binnengaan, waar hij Olympia's vader zal vragen of hij zijn gebruikelijke glas donker bier wenst. Josiah is al zeventien jaar bij haar vader, al vóór haar vaders huwelijk en haar geboorte. Zonder te klagen heeft hij zelf het lappen van de ramen van haar moeders kamers op zich genomen, omdat hij niet wil dat haar zicht op zee wordt vertroebeld op deze eerste dag van haar zomervakantie (ook al is deze taak volledig beneden zijn waardigheid).

Daarna zal hij de lange oprit met grind aflopen naar Hampton Street om de nieuwe man ervan langs te geven die het huis op orde had moeten brengen voordat Olympia's familie arriveerde.

Aangezien Olympia's moeder een voorliefde heeft voor blauwtinten, zelfs in de zomermaanden, draagt ze die dag een blauwrengenkleurige blouse van crêpe met paarlemoeren knopen en lange manchetten die haar polsen verhullen en haar handen flatteren. Om haar taille draagt ze een sjerp van Perzische zijde. Deze voorkeur voor blauw is eveneens te zien in de stoffering van haar kamer: het dekbed van licht berilkleurig satinet op het bed, het pauwblauwe zijdebrokaat van de divan, de lila fluwelen gordijnen voor de ramen. Haar moeders kamers suggereren overdadige vrouwelijkheid, vindt Olympia: ze vormen een boudoir, afgezonderd, afgesneden van de rest van het huis. De overdaad is niet te vergoelijken, mag niet door anderen worden gezien, mag nergens anders in het strenge meubilair van de cottage worden weerspiegeld.

Haar moeder brengt een kopje naar haar lippen.

'Je huid is roze,' zegt ze luchtig tegen Olympia, maar niet zonder een zweem van een ouderlijke waarschuwing. Olympia is vaak gewaarschuwd een hoed te dragen om haar gezicht tegen de zon te beschermen. Maar gedurende die paar gelukkige momenten aan de waterkant kon ze de sensatie van de warmte boven op haar hoofd niet weerstaan. Ze weet echter dat haar moeder haar dit kleine genoegen niet werkelijk zou willen ontzeggen, ondanks haar buitensporige aandacht voor schoonheid.

Schoonheid, heeft Olympia leren begrijpen, heeft haar moeder uitgeschakeld en haar leven verwoest, want het heeft haar afhankelijk gemaakt van mensen die verlangen haar te zien en te bedienen: haar eigen vader, haar echtgenoot, haar arts en haar bedienden. Het behoud van schoonheid schijnt inderdaad alles te zijn wat er van haar moeders leven resteert, alsof de andere aspecten van de geest – vlijt, nieuwsgierigheid en liefdadigheid – zijn weggekijnd en alleen dit ene andere aanhangsel heeft overleefd. Haar moeders haar, dat geverfd is met henna zodat het de kleur van een vos heeft, is aan weerszijden met kammen vastgezet en opgerold in een ingewikkelde reeks lussen die Olympia zich nog moet eigen maken. Haar moeder heeft lichte parelgrijze ogen. Haar gezicht, dat zowel mooi als sterk is, is in tegenspraak met

haar geest, die buitengewoon fragiel is, zo fragiel dat Olympia deze zelf vaak tot glinsterende stukjes uiteen heeft zien vallen.

‘Josiah heeft een blad klaargemaakt,’ zegt haar moeder met een gebaar naar de broodjes.

Olympia gaat op de rand van de divan zitten. Haar moeders knieën vormen kleine heuveltjes in het indigo landschap van haar rok. ‘Ik heb geen trek,’ zegt Olympia naar waarheid.

‘Je moet iets eten. Het duurt nog uren voor we dineren.’

Om haar moeder te plezieren neemt Olympia een broodje van het blad. Een moment lang vermijdt ze haar moeders directe blik en neemt de kamer in zich op. Hun beste meubels staan niet op Fortune’s Rocks, omdat de zeelucht en het vocht de vorm en het oppervlak aantasten. Maar Olympia vindt haar moeders met stof beklede toilettafel prachtig, met de vele glazen en zilveren doosjes waarin ze haar kammen en parfums en het fijne witte poeder dat ze ’s avonds gebruikt bewaart. Ook staan haar moeders vele medicijnen en tonicums op de toilettafel. Van waar ze zit kan Olympia de pigeon milk, de pennyroyal pills, de ginger tonic zien.

Zolang Olympia zich kan herinneren, wordt haar moeder binnen en buiten gehoorsafstand een invalide genoemd, een benaming die haar moeder niet schijnt te verontrusten en zelfs door haar wordt gecultiveerd. Haar kwalen zijn vaag en onduidelijk en Olympia weet niet of er ooit een juiste diagnose is gesteld. Naar verluidt heeft ze als kind rugletsel gehad, en Olympia heeft het woord ‘leverkwaal’ van tijd tot tijd horen vallen. In Boston is er een arts die haar vaak bezoekt, en misschien is hij niet de charlatan die haar vader vindt dat hij is. Zelfs als meisje was Olympia er echter al zeker van dat dr. Ulysses Branch haar eerder bezocht vanwege haar gezelschap dan met het oog op haar herstel. Haar moeder schijnt nooit werkelijk onwel te zijn en Olympia denkt soms na over de term invalide in relatie tot haar moeder: invalide, *niet valide*, niet geldig, alsof het haar moeder, naast haar lichamelijke kracht, aan een zekere authenticiteit ontbreekt.

Als gevolg van deze vage handicaps is Olympia’s moeder niet de zorgende in de familie, maar eerder degene voor wie moet worden gezorgd. Olympia heeft besloten dat dit haar beide ouders goed van pas komt, aangezien geen van beiden ooit veel moeite heeft gedaan om de situatie te veranderen. En naarmate de tijd vorderde, waarschijnlijk als gevolg van werkelijke atrofie, is haar

moeder een soort valide invalide geworden. Ze verlaat zelden het huis, behalve wanneer haar echtgenoot haar in de schemering naar de zeevering begeleidt, waar ze dan gaat zitten en voor hem zingt. Jarenlang heeft haar moeder volgehouden dat de zeelucht een heilzame werking op haar geestkracht en stembanden heeft. Ondanks de vochtigheid heeft ze een piano op Fortune's Rocks, en nu en dan verlaat ze haar kamers en speelt ze redelijk verdienstelijk. Olympia's moeder heeft een prachtig beenderengestel, maar Olympia zal haar gezicht of gestalte of, goddank, de broosheid van haar geest niet erven.

Olympia's moeder, die haar vader in Boston heeft ontmoet, bij een diner dat op haar drieëntwintigste door haar eigen vader werd gegeven, trouwde pas toen ze achtentwintig was. Hoewel ze bekendstond als een knappe vrouw, werd ook beweerd dat haar zenuwen, die steeds gevoeliger werden, haar te breekbaar maakten voor het huwelijk. Olympia's vader was altijd in voor een uitdaging en raakte geboeid door juist die eigenschappen die andere mannen afschrikten – dat wil zeggen, haar moeders afwisselende fugue-achtige toestanden van intense rust en denkbeeldige vlagen van grilligheid. Hij maakte haar het hof met een hartstocht die hij zichzelf zelden toestaat. Olympia weet niet wat ze van het huwelijk van haar ouders moet denken, want haar moeder schijnt, hoewel ze overdreven gevoelig is, de minst lijfelijke van alle vrouwen te zijn. Vaak is te zien dat ze zo niet verbaasd is, dan toch ineens krimpt onder de aanraking van haar man. Olympia's gedachten stokken echter bij het gluren door de sluier voor die verboden plaats waarachter ze zich tot in detail het huwelijk van haar ouders zou kunnen voorstellen. Want het is een huwelijk dat te schraal heeft geleken zolang het duurde, totdat het in de zomer van haar veertiende levensjaar tot Olympia doordringt dat er slechts dat ene kind is en een zeer vage en formele verbintenis tussen hen bestaat.

'Je bent stil, Olympia,' zegt haar moeder, die haar achterdochtig opneemt. Hoewel ze breekbaar is, kan haar moeder scherpzinnig zijn, en het is altijd moeilijk aan haar ware gedachten te ontkomen. Olympia zat inderdaad aan haar strandwandeling te denken, ernaar kijkend alsof ze een toeschouwer was en de ietwat onscherpe gestalte van een jonge vrouw in perzikkleurige zijde gadesloeg die zich onder het toezien oog van tientallen mannen

en jongens langs de waterkant voortbewoog. En in haar moeders kamer bloost ze ineens, alsof ze is betrapt.

Haar moeder verschuift een stukje op de divan. ‘Ik vrees dat ik misschien al te... te laat ben met dit gesprek,’ begint ze bedeesd, ‘maar het valt me op en ik denk dat ik er nogal door geroerd ben, dat wil zeggen, ik ben vandaag erg ontvankelijk voor bepaalde lichamelijke kenmerken van jou en ik denk dat we weldra een gesprek moeten hebben over mogelijke toekomstige voorvallen, over bepaalde dilemma’s die alle vrouwen moeten verdragen.’

Hoewel de zin niet te analyseren is, is de betekenis ervan dat wel, en Olympia schudt snel haar hoofd en zwaait met haar hand, alsof ze haar moeder duidelijk wil maken dat het niet nodig is verder te gaan. Want voor informatie over dit onderwerp heeft ze zich gewend tot Lissette, haar moeders dienstster. Haar moeder kijkt even verschrikt, zoals iemand die haastig een lange toespraak heeft voorbereid en midden in een zin tot zwijgen is gebracht. Maar dan merkt Olympia dat opluchting de overhand krijgt en haar trekken verzachten.

‘Heeft iemand dit met je besproken?’ vraagt haar moeder.

‘Lissette,’ zegt Olympia, die wenst dat het gesprek voorbij is.

‘Wanneer was dat?’

‘En tijdje geleden.’

‘O. Ik was benieuwd.’

En Olympia is ook benieuwd, naar het stilzwijgen van Lissette betreffende de dochter van haar mevrouw. Ze hoopt dat de dienstster geen standje zal krijgen voor dit vertrouwen.

‘Zit je goed?’ vraagt haar moeder snel, nu eveneens gretig om van onderwerp te veranderen. ‘Ben je hier gelukkig?’

‘Heel gelukkig,’ antwoordt Olympia naar waarheid, en dat is wat haar moeder horen wil. Het is van het grootste belang dat haar moeders kalmte niet wordt verstoord.

Voor het raam verplaatst Josiah de ladder, waardoor beiden opkijken in zijn richting.

‘Ik vraag me af...’ zegt haar moeder, voor zich uit mijmerend. ‘Vind jij Josiah een knappe man?’

Olympia kijkt naar de gestalte die midden in de lucht lijkt te zijn ingelijst. Hij heeft lichtbruin haar dat in golven van een hoog voorhoofd is gestreken en een smal gezicht dat past bij de lengte van zijn slanke postuur. Licht verbaasd als Olympia altijd is bij

een plotselinge en verrassende barst in haar moeders lang geoefende onverstoobarheid, kan ze niet bedenken wat ze zal antwoorden.

‘Kun je je voorstellen dat hij een minnares heeft in Ely Falls?’ vraagt haar moeder, die schalksheid voorwendt. Maar na een korte stilte waarin Olympia zich inbeeldt dat ze haar moeders verlangen naar (en onmiddellijke afwijzing van) een ander leven hoort, antwoordt ze zelf: ‘Nee, ik neem aan van niet.’

Al met al is het een dag waarop iedereen rond Olympia zich eigenaardig schijnt te gedragen. Ze weet niet of dit het gevolg is van een werkelijk gewijzigd gedrag van hun kant of van de perceptie die ze van zichzelf heeft en die ze naar het lijkt verspreidt, als een geur. Hoe kan ze anders de onkarakteristieke onduidelijkheid van haar vader verklaren, of het uitstapje van haar moeder naar onderwerpen die ze normaal gesproken vermijdt.

‘Ik zou willen dat je het blad meeneemt als je weggaat. Om Josiah te helpen, die nogal overbelast is, vrees ik.’

Olympia is niet zo verbaasd over deze onlogische wending als ze zou moeten zijn, aangezien haar moeder de gave heeft om onderwerpen te laten rusten wanneer ze plotseling heeft besloten dat ze die niet verder wil bespreken. Olympia staat op van de divan en bukt zich naar het zilveren blad, blij om Josiah te helpen, die ze graag mag. Ze is opgelucht dat ze weg mag.

‘Je zult beter op jezelf moeten passen,’ zegt haar moeder als ze de kamer verlaat.

Nadat Olympia het blad naar de keuken terug heeft gebracht, loopt ze haar vaders studeerkamer binnen. Hij zit in een grote mahoniehouten kapiteinsstoel te lezen in *The Shores of Saco Bay* van John Staples Locke, ziet ze, het eerste van vele dikke boeken die hij deze zomer zal verslinden. Haar vader is, zowel uit hoofde van zijn beroep als uit voorkeur, een gedisciplineerd en belezen man. Naar zijn overtuiging is discipline een noodzakelijke barrière tegen verval. Daarom stapt hij niet graag af van deze routine, zelfs niet op de eerste dag van zijn vakantie, ondanks de ontbrekende voorbereidingen op hun komst en de daaruit voortvloeiende chaos.

Deze zomer zal haar vader, net als voorgaande zomers, een aantal gasten uitnodigen in hun cottage. Olympia heeft hen voor-

namelijk ontmoet door haar vaders positie als voorzitter van de Atlantic Literary Club of als uitgever van *The Bay Quarterly*, een periodiek met een niet geringe literaire reputatie. Hij zal langdurige discussies voeren met deze mensen, die meestal dichter, essayist of kunstenaar zijn, in een soort voortdurende salon. Overdag zorgt hij voor de ontspanning van de bezoekers, die op het strand baden of bij de Ely Tennis Club tennissen of door het moerasgebied varen in de roze gloed bij zonsondergang. De avondmaaltijden duren lang, vaak tot diep in de nacht, al excuseert zijn vrouw zich al vroeg. De vrouwen die deze diners bezoeken, dragen witte linnen jurken en sjaals van geweven zijde. Olympia is altijd gefascineerd door de kleding en accessoires van hun vrouwelijke gasten.

Haar vader kijkt naar de zoom van haar jurk, die nog steeds vochtig is. Ze vraagt hem wat hij haar aanraadt die zomer het eerst te lezen. Hij neemt zijn bril af en legt hem op de groene marmere tafel naast zijn stoel, een replica van die welke hij naast zijn stoel heeft staan in zijn bibliotheek in Boston. Om hen heen zijn de ramen opengezet en de kamer is gevuld met de speciale zilte geur van eb.

‘Ik zou willen dat je de essays van John Warren Haskell leest,’ zegt hij, terwijl hij een boek pakt en het haar aanreikt. ‘Daarna zullen we samen de inhoud ervan bespreken, want de auteur is hier op Fortune’s Rocks en komt het weekeinde bij ons doorbrengen.’

Dat is de eerste keer dat ze de naam John Haskell hoort.

‘Haskell brengt zijn vrouw en kinderen mee,’ voegt haar vader eraan toe, ‘en ik hoop dat je zult helpen hen te vermaken.’

‘Natuurlijk,’ zegt ze, terwijl ze met haar hand over de bruine zijden omslag van het boek strijkt en aan de vergulde letters van de titelopdruk voelt, ‘maar wat deze essays betreft, ik ken de auteur niet.’

‘Haskell is een arts die incidenteel colleges geeft aan de universiteit, waar ik hem voor het eerst heb ontmoet, maar zijn werkelijke roeping is naar mijn mening die van essayist. Ik heb een aantal van zijn beste essays gepubliceerd. Haskell’s interesses liggen bij arbeid, en hij schijnt voornamelijk gebrand te zijn op het verbeteren van leef- en werkomstandigheden van fabrieksarbeiders. Vandaar zijn grote belangstelling voor Ely Falls.’

‘Ik begrijp het,’ zegt ze tegen haar vader, terwijl ze in het bescheiden boek bladert. En hoewel het onderwerp haar al enigszins verveelt, zal ze later de herinnering aan dit gesprek telkens opnieuw laten terugkeren, op zoek naar elk klein onderdeelje dat ze mogelijk heeft gemist en zodoende zou kunnen koesteren.

‘Haskell heeft een kliniek in East Cambridge,’ zegt haar vader. ‘Gedurende het seizoen biedt hij zijn diensten in Ely Falls aan. Dan vervangt hij een van de artsen van de staf die met verlof is.’ Haar vader schraapt zijn keel. ‘Haskell ziet dit als een gelukkige omstandigheid, want niet alleen stelt dit hem in staat om in de buurt te blijven terwijl zijn eigen cottage verderop aan het strand wordt gebouwd, maar ook kan hij uit de eerste hand de omstandigheden bestuderen die hem zo interesseren. En wat mij betreft, ik zie zijn bezoek ook als een gelukkige omstandigheid, want ik geniet van de geestigheid van de man en van zijn gezelschap. Ik denk dat je gecharmeerd zult zijn van Catherine, Haskell’s vrouw, evenals van de kinderen.’

‘Ben ik dan hun gouvernante?’ vraagt Olympia, eigenlijk voor de grap, maar haar vader neemt de vraag serieus en kijkt afkeurend.

‘Maar lieverd, natuurlijk niet,’ zegt hij. ‘De Haskell’s zijn alleen maar onze gasten tijdens het weekeinde, waarna Haskell zoals eerder in het Highland Hotel zal verblijven totdat hun cottage klaar is, vermoedelijk eind juli. Catherine en de kinderen blijven tot die tijd in York bij haar familie. Hemel, Olympia, hoe kun je toch denken dat ik je op een dergelijke wijze zou exploiteren?’

Het is donker in haar vaders studeerkamer, hoewel de ramen openstaan, en zijn boeken, die deels door Josiah zijn uitgepakt, beginnen al te krullen in de vochtige lucht. Elke maandag gedurende de zomer stapelt Josiah de boeken hoog op en legt zware ijzers op deze stapels om ze gedurende een paar uur in hun oorspronkelijke vorm en dikte terug te brengen.

Olympia loopt rond in het vertrek en raakt verscheidene bekende voorwerpen aan die haar vader in de loop der jaren heeft verzameld en op Fortune’s Rocks bewaart: een presse-papier van malachiet uit Oost-Afrika, een met edelstenen ingelegd kruis dat haar vader in Praag heeft gekocht toen hij negentien was, een gevlekte ivoren briefopener uit Madagascar, het zilveren kistje met haar moeders brieven die ze heeft geschreven toen haar vader in

Londen verbleef, een jaar voordat ze trouwden, een gebrandschilderde bureaulamp met amberkleurige kristallen aan de rand die ooit van Olympiá's grootmoeder was. Haar vader verzamelt ook schelpen, als een kleine jongen, en wanneer ze samen over het strand lopen, heeft hij altijd een doosje bij zich om ze in te doen. Op zijn planken liggen sint-jakobsschelpen met fijngevormde randen, donkere regenboogkleurige behuizingen van eenvoudige mosselen en met korsten bedekte oesterschelpen. Wanneer haar vader rookt, gebruikt hij de schelpen als asbak.

Hij slaat haar gade terwijl ze door zijn studeerkamer loopt.

'Heb je genoten van je eerste bezoek aan het strand?' vraagt hij haar voorzichtig.

Ze pakt de malachieten presse-papier. Ze weet niet zeker of ze haar wandeling langs het strand zou kunnen beschrijven, ook al zou ze dat willen.

'Het was geweldig om na zo'n lange winter de zee en de zee-lucht te voelen,' antwoordt ze. Maar als ze naar hem opkijkt, ziet ze dat hij, om aan te geven dat het gesprek ten einde is, zijn bril weer heeft opgezet.

Vanuit haar vaders studeerkamer loopt ze naar de veranda. Ze heeft het boek bij zich dat haar vader haar heeft gegeven, maar ze is te zeer afgeleid om het open te slaan. In de winter heeft ze haar volle lengte bereikt, zodat ze, als ze op een stoel op de veranda gaat zitten, over de balustrade kan kijken en het gazon kan zien, dat moet worden gemaaid. Een bloesem die ze niet herkent, verspreidt een zware geur in de lucht en dat aroma, vermengd met de zee, creëert een bedwelmende en slaapverwekkende wolk om haar heen.

Ze maakt de twee bovenste knopen van haar jurk los en wappert met de stof ervan om haar hals. Ze neemt haar hoed af en legt hem neer, waarna hij onmiddellijk over de veranda waait en tegen de onderste rand van de balustrade blijft liggen. Ze steekt haar hand onder haar jurk en maakt de kousen los van de jarretels, zoals ze eerder in het badhokje heeft gedaan voordat ze naar de zee liep. Ze rolt de kousen op tot een bal en gaat erop zitten, en tilt dan de zoom van haar jurk tot haar knieën op. De zoom is inmiddels stug geworden van het zeewater. Ze strekt haar benen en schrikt van de bleekheid van haar huid, iets waar ze zelden in haar

leven aandacht voor heeft gehad. De koele vochtige bries kriebelt aan de achterkant van haar knieën en kuiten. Ze stelt zich het geschokte gezicht van Josiah of haar vader of moeder voor als een van hen de hoek om zou komen en haar half ontkleed zou aantreffen, maar ze besluit dat het uitgesproken genoeg van de frisse lucht op haar ledematen de prijs van die gevolgen waard is. Ze richt haar ogen op die allervredigste van alle horizons, de plaats waar de zee de lucht ontmoet, waar het lijkt alsof alle beweging is uitgesteld. En het lijkt werkelijk alsof zij zich die dag zelf in een toestand van uitstel bevindt, alsof ze wacht op iets wat ze zich amper kan voorstellen en waar ze zich slechts op begint voor te bereiden.